

Sweet Heart

ควปด

ลิ่งกเคิลฟ

เกศวริน

ก๊อปิดลิงก์เลิฟ

แต่งโดย เกอวิล

เลขมาตรฐานสากลหนังสือ ISBN 978-616-240-236-4

ราคา 259 บาท

สงวนลิขสิทธิ์พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร	อนุชา กอลจิตวิวัฒน์
บรรณาธิการ	ธัญญะยา กอลจิตวิวัฒน์
ผู้ช่วยบรรณาธิการ	ลาโรจน์ ลาอริณ
กองบรรณาธิการ	Green mind Team
พิสูจน์อักษร	LWCS FORKHOON KOLKUSHEE
ออกแบบปก	golf
ออกแบบรูปเล่ม	บรรณพร ตรีสุวรรณ
พิมพ์	K & J PUBLISHING

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์กรีนมัยด์

เลขที่ 1/554 ถนนลำหลด คลองรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

<http://www.greenmindbook.com>

E-mail : greenmindbook@hotmail.com

facebook : [gmbook](https://www.facebook.com/gmbook)

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

กรีนมัยด์ บุกส์

เลขที่ 1/554 ถนนลำหลด คลองรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

สั่งซื้อ สมิทธรณาทิกรายได้ ส่งมอบจำหน่าย สอนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมได้

โทร. 08-1423-5373

พิมพ์

กระดานชนวนลายดาวกรีนรีด
www.greenread.com

คำนำ

นิยายเรื่องนี้จะเรียกว่าเกิดจากการคัดพ้อน้อย ยอกน้อยใจของผู้เขียนที่มีต่อคิวปิดบนสวรรค์กับโชคชะตาที่ช่างใจร้ายก็ไม่มีคนรัก อุตส่าห์รอ ร้อ รอเนื้อคู่จากคิวปิดบนฟ้า แต่ผ่านมากหลายปีก็สัก เนื้อคู่ของผู้เขียนก็ไม่มาสักที ผู้เขียนก็เลยตัดสินใจว่าจะไม่รอ

โนเมื่อคิวปิดบนสวรรค์ไม่ช่วย ใจเราก็ก็น้อยากจะง้อ เลยมองหาคิวปิดบนดินซึ่งก็หาไม่พบบริษัทจัดหาคู่ ทว่าด้วยความที่เป็นคนเห็นค่าของเงินมากถึงมากที่สุด เลยตั้งใจใช้บริการไม่ได้สักที มองแล้วมองอีกแต่ก็ไม่กล้า ประจวบกับได้รับมอบหมายซีรีส์ทาวเนลฟี ผู้เขียนเลยยกให้แม่นางเอกได้เนื้อคู่ไปก่อน เขียนให้เขาได้รักกัน เพื่อานิสงค์สืบบุญที่ทำให้คนอื่นรักกันจะตกมาถึงผู้เขียนบ้าง (แม้จะแค่ในนิยายก็ตาม)

สุดท้ายก่อนจากกัน ผู้เขียนต้องขอบคุณ สนพ.กรีนมายด์ ที่ให้อิโณทา ผู้เขียนมาถึงทุกวันนี้ด้วยโมจิจิ๊ดที่สีให้กับแถมอมมา

เกศวริน

โครงการ กว๋นเซีฟ

- [illegible]

ตอนที่ 1

14 กุมภาพันธ์

"สวัสดิ์วันเวลาเถาไหนครับ คุณน้ำ คุณหนู" เสียงคุ้นหูทำให้สองพี่น้องเจ้าของร้านเพ็ญเลิฟแอบทำหน้าแข็ง เว้นก็แค่บ๊ว เด็กสาววัยสิบแปดที่ถูกเรียกตัวมาจากต่างจังหวัด เพื่อมาช่วยงานในร้านเพ็ญเลิฟ เด็กสาวหน้ากลมแป้น ยิ้มปริ่มทุกครั้งที่ได้พบหน้าธนาคาร หนู่มรูปหล่อลูกเจ้าของโครงการหมู่บ้าน ทาวน์เลิฟ เด็กสาวมองธนาคารอย่างเพ้อฝัน เธอไม่เคยเข้าใจว่าทำไม นายจ้างของเธอถึงไม่ชอบธนาคารที่ทิ้งหล่อทั้งรวย แถมยังสุภาพพูดจาดี มาที่ไรก็มักมีของติดไม้ติดมือมาช่วยทุกครั้ง วันนั้นก็เช่นกัน

คอกกุดลาดบดินตรงกับคอกกุดลาดบสีขาวช่อใหญ่ถูกยื่นโพกคิตลา และคิตลาตามล่า คับ ขายหนู่มยิ้มกริ่มกริ่มให้สาวคนพี่สลับกับสาวคนน้องด้วยความพอใจ ในสายตาเขา คิตลา เป็นหญิงสาวที่น่าค้นหาและท้าทายที่สุดคนหนึ่ง

เธอมีใบหน้าเรียวยาวคมกับผิวขาวอมส้มอมแดงดูแปลกตา มองผ่านๆ อาจจะไม่ถึงขั้นสวยจัด แต่ก็เก๋ไก๋ไม่หยอก มุมยาวตรงเลยป้าไม่มาก ยิ่งทำให้เธอดูเป็นสาวเก๋ไม่ใช่สาวหวาน เสียอย่างเดียวคือปากร้ายไปหน่อย ส่วนอีกคนที่นำมามองไม่แพ้กัน แต่นำมาลงไปตามแบบ

ศนิตามีผิวขาวเนียนละเอียดกว่าพี่สาว คางกลมโตคล้ายตุ๊กตา จมูกนิ่มปากท่อน้อยกับผมสั้นแฉะดันคอทำให้เจ้าตัวดูเด็กกว่าอายุจริง ถ้าไม่นึกถึงทรวงทรงองค์เอยที่เป็นไปตามอายุ

"สวยจริงๆ"

"คะ" สองสาวเผยหน้าแทบจะพร้อมกัน

ธนากรรีบปรับสีหน้าและอารมณ์ที่กำลังเคล็ด พลังจากอสุริยคติพิศดารไปไกล ศิลาพองจะเตาออก ดวงคาคมโตวัดตามองอีกฝ่ายเซมิง ทำให้ท่อนุ่มวัยตามลืบทกเสทลบตาเหมือนโดนจับได้ พลังนี้เจ้าใจตัวเองที่ต้องแพ้สายาศิลาทุกครั้ง

"ขอบคุณสำหรับข้อคิดไม่เินะคะ ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ฉันกับน้องขอตัวไปทำงานต่อ วันนี้ร้านยุ่งมาก หวังว่าคุณอดคงเข้าใจ"

"ใช่ คุณเข้าใจร้ายกับผมอยู่เรื่อยเลย ถ้าเพื่อนนักก็เลิกกิจการ แล้วมาเป็นแฟนผมดีกว่า รับรองว่าได้อยู่อย่างสบาย มีเวลาไปช้อปปิ้ง สูดน้ำทั้งวัน" ธนากรลองแก้งตามทีเล่นทีจริง

"ฉันไม่ชอบอยู่เฉยๆ กลัวเป็นง่อยค่ะ" เธอตอบกลับทันควัน ทำเอาคนสนทนาเงื่อนไปนิด แต่ศาสโนวอย่างธนากรมีหรือจะตื่นลาย ต่อให้ถูกตลกทึง แต่เนื้อเอน้ำเตคือศาส เขาก็จะสู้ไม่ถอย

"คุณน้าอย่าเพิ่งโกรธ ผมก็แหวเล่นเท่านั้นเอง แต่ถ้าคุณน้าโอเค ผมก็เต็มใจนะครับ"

"ฉันไปทำงานนะคะ" หญิงสาวรีบสัศบทและเดินขึ้นไปด้านบนชั้นสองที่ถูกจัดเป็นส่วนอาบนํ้า ศัศชนและฝักเตียง ส่วนด้านล่างจะเป็นส่วนขายของ

⁸ คิงและอาจารย์ ชนมและอุปการณล้าทรรับสัตว์เลี้ยง

"คุณเอตตอย่าถือสาพี่น้ำเลยนะคะ วันนี้ร้านเรางานยุ่งจริงๆ ค่ะ"

“ไม่เป็นไรครับ ผมไม่เคยโทรขอบคุณน้าอยู่แล้ว” เขาบอกถึงน้ำกรู่มที่ร่วม
มองศินดา ตาหวานเอิ้ม

"ขอบคุณคำทักทายตลอดมาค่ะ มีคนช่วยมาก ค่ะ" ฆณาทรเผยเคล็ดลึกลับขึ้นมา
เข้าไปใกล้ ศนิศารังควาลอย่างทันท่วงที จึงทยอยหนีได้ทัน

หนุ่มเจ้าชู้กำลังจะก้าวต่อไป แต่อะไรบางอย่างกำลังลึ้มฝังอยู่ที่เข่าของเขา ร่างสูงก็มองที่เห็นสุนัขพันธุ์บีเกิ้ลตัวหนึ่งอ้าปากกับที่ขาของเขา มันยังไม่ได้กัดจริง แต่ทำเขาก้าวเข้าใกล้คิดอีกทีก็น่าท้อไม่น้อย ส่วนอีกตัวกำลังจ้องเขาคาไม่กะพริบพร้อมกับเริ่มส่งเสียงขู่

"จิกโก โกแก่เข้าคุณเฮสเล่นละ" สมิตอมยิ้ม แต่ตั้งใจจะหลกรางวัลให้พวกมันทั้งนี้ที่ธนาคารออกจากบ้าน

"ถึงวันนี้ผมกลับกับตนเองครับ" คือหน้างานการแข่งสหัสซิด นอกจากจะไม่เคยชนะสหัสซิดแล้ว เขายังไม่เคยชนะสหัสซิดใจของเขาด้วย

ร้านพิซซ่าเป็นร้านแรก ๆ ที่เปิดในหมู่บ้านชาวคริสต์ คือตามอพทหน้าที่
ตกแต่งร้านให้น้องสาว ร้านจึงถูกตกแต่งสไตล์วินเทจตามความชอบของศิลปิน
ซึ่งเน้นโทนสีขาวกับกระจกใส เพื่อให้ลูกค้ามองเห็นแล้วสบายตาและสามารถเห็น
สินค้าด้านในได้ง่าย ส่วนหน้าร้านถูกปูด้วยหญ้าเทียมตรงประตูทางเข้า มีน้ำนิ่ง
เล็ก ๆ ไว้นั่งเล่นตอนแดดร่มลมตกกับยของแต่งสวนเล็กๆ ที่ศิลปินนำต้นไม้มา
ใส่ไว้

ต้นไม้ที่ไม่ต่างจากต้นไม้ดอกเพราะมีโคน้านโหนดสีขาวสไลด์วินเทจแบบเดิม แม้ไฟสีส้มส่องให้ต้นไม้ดูน่าทึ่ง ต้นดอกไม้ประดับของใช้เกี่ยวกับสัตว์เลี้ยงดูจัดวางอย่างสวยงามเป็นแนวระนาบ ส่วนพวกอาหารเชงจัดไว้อยู่ทางด้านหลัง ผิดกับตำแหน่งโคน้านโหนดจัดไว้ด้านซ้ายไม่ห่างจากทางเข้า เพื่อสะดวก

ในการต้อนรับลูกค้า

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นอยู่พักใหญ่ กว่าร่างหลังเคาน์เตอร์เก็บเงินจะรับสาย ไม่นานนักคนเฝ้าที่วางโทรศัพท์ในมือลงและเดินขึ้นไปคำนวณขึ้นสอง เธอเลื่อนประตูกระจกออกเล็กน้อย กว้างพอให้เธอยื่นหน้าเข้าไปได้

"พี่น้ำ วันนี้หนูอยู่ช่วยพี่ไม่ได้แล้วละ"

คือลาที่กำลังคัดค้านสุนัขตัวที่เฝ้าอยู่ช่วงัก สิ่งผ้าปิดจมูกออก

"ทำไมละ จะไปไหน เธอไม่อยู่แล้วใครจะช่วยพี่ ช่วงบ่ายมีเซลด์เข้ามาด้วยนะ ช่วงคัดค้านก็ลา ทามาแมวก็มีเดิมห้อง"

คนเฝ้าหน้าลดลงเมื่อที่สาวอารมณ์บูด

"หนูขอโทษ แต่คุณอย่าโทรตามนี้ จะให้หนูปฏิเสธคุณอย่ายังง"

เหตุผลของน้องสาวทำให้คิดลาทั่วเสียทั้งนี้และทั้งลพจิต เพราะทำอะไรคนเป็นอย่าไม่ได้ แต่จะให้เธอดูแลร้านที่วันวายกับบ๊วยที่ไม่รู้เรื่องอะไร นอกจากยกของนะหรือ เจ้าของโบกหน้าคนเฝ้าคิด ก่อนหยิบโทรศัพท์มือถือในกระเป๋ายออกมา

"นั่นพี่น้ำจะทำอะไร"

"โทรไปหาคุณย่าละสิ" คำตอบทำเอาคนเฝ้าใจระทึก รอดูสงครามย่อมๆ ระหว่างสองย่าหลาน

"ว่าไงจะแม่ตัวดี" เสียงแถมมปลายสาย ทำให้ตัวเฝ้าเข้มของคิดลาขมวดเป็นปมขึ้นมาแทบจะทันที ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปี เธอก็ยังคงมีปฏิกิริยาคล้ายกับเสียงแถมมปรี๊ดของคุณย่าเธอทุกที

"ตัวดีคือคุณย่า น้ำไม่ยอมค้อมนะคะ ที่ร้านวันนี้ยุ่งมาก ถ้าไม่มีหนูที่ร้านวันนั้นละ"

"ใจคอหล่อนว่าช่วยอะไร ไม่ตามสารทุกข์สุกดิบฉันซักคำ เหยยมาคำแรกก็จะดึงแม่หนูไว้ใช้งาน ฉันได้ข่าวว่าหล่อนรวยแล้วไม่ใช้รึ จ้างคนอื่นมาทำดีมาให้ฉันเองให้เหนื่อยทำไม ตัวเองทำชีวิตตัวเองลำบากไม่พอ ยังจะดึงน้องไป

ลำบากด้วย ยัยเด็กไม่มีหัวคิด"

"คุณย่ามีธุระอะไรจะใช้หนูล่ะคะ ถ้าไม่สำคัญ เดือนเป็นวันอื่นได้มัยคะ" ศศิลาพยายามควบคุมเสียงตัวเองเต็มที่ ไม่อยากให้อีกฝ่ายคิดไปว่าเธอใช้น้ำเสียงไม่เคารพผู้หลักผู้ใหญ่

"ฉันมีก็แล้วกัน แล้วมันก็ไม่ใช้ธุระทางการอะไรของหลาน ปัญหาที่ร้านหลานเป็นเจ้าของร้าน ก็คือหาวิธีจัดการฝึชะ ถ้าจัดการไม่ได้ ก็ปิด ๆ มันไปซะ" ศศิลาเกือบหัวเราะ เมื่อได้ยินคนบอกให้เธอปิดร้านเป็นครั้งที่สองของวัน

"คุณย่าจะหาเรื่องน้ำใช้มัยคะ" น้ำเสียงคนพูดเหมือนเดิม แต่คนฟังไม่คิดเช่นนั้น

"หลานอย่ามาขึ้นเสียงกับฉันนะ อย่าคิดว่าปึกดำสาขางี้แล้วจะมาตอนทองอกฉันได้ อย่าลืมว่าฉันเป็นใคร แล้วหลานเป็นใคร สมบัติที่พ่อผลิตทิ้งไว้ ถ้าไม่มีฉัน ปานนี้คงโดนพวกญาติโกโหติกาของแม่หลานสูบไปหมดแล้วจะเหลือไว้ให้หลานเอาไปเปิดร้านบ้าง บอจๆ อย่างทุกวันนี้แหละ ทัตล่านักบุญ คุณฉันบ้างนะแม่ลั้วดี" ใบหน้าสมกัศพันธ์่มารมณกับเรื่องจริงที่คุณศศิลาพูด

คุณย่าของเธออาจจะเป็นคนเอาแต่ใจและรู้จักจิกกับชีวิตเธอและน้องแถมยังชอบใช้คำพูดจิกกัดกระแทกกระแทียบ จนบางครั้งเจ็บแสบไปถึงทรวงหัวใจทำนาก็เป็นผู้เลี้ยงดูและปกป้องทรัพย์สินของพ่อแม่ให้อยู่จนถึงมือเธอกับน้องครบทุกบาททุกสตางค์

"น้ำขอโทษคุณย่าคะ หนูคงจะไปที่บ้านสวนชักป้ายสองป้ายตาม น้ำขอวางสายแค่นี้คะ"

"เดี๋ยวก่อน ห้ามวางสายฉันนะ หลานนี่...ฉันจะสั่งสอนหลานยังไงดีนะ ใจคอหลานจะไม่ตามหัวทองอกอย่างฉันเลยเธอว่าสบายดีมัย เจ็บป่วยบ้างรีเปลา มาหากไม่มา จะเป็นปีแล้วมัย นี่ถ้าฉันไม่เรียกแม่ทูนมา ฉันคงไม่มีวาสนาได้รับโทรศัพท์จากหลานสินะ" แว่วล่าววับของคนที่งอแง เธอเองก็ละเลยท่านมานาน ไม่แปลกหรอกที่ท่านจะหัวเสียกับหลานหัวดีอย่างเธอ แต่จะให้

เธอโอนอ่อนอย่างศนิดา เธอก็ทำไม่ได้

"น้ำรู้ว่าคุณยาแข็งแรงดี ถึงได้มีแรงพรวดพราดเป็นค้อยขอยแบบ
นี้" พุดจบเจ้าตัวก็กลืนยิ้ม เพราะเสียงเอ็ดตะโรจากปลายสาย

"ไว้วางๆ แล้วน้ำจะไปกราบเท่านั้นละ"

"รอหน่อยมาฉันคงเข้าใจไปแล้วมั้ง ฉันไม่รอหรอกนะ รอจนเตรียมตัว
ไว้เถอะ ฉันไม่ลืมหรอกนะว่ารอจนเคยรับปากอะไรกับฉันไว้"

ศีลดาถลันหูอะไรไม่ออกกับประโยคที่คุณศศิถึงเอาไว้ก่อนวางสาย
ศนิดาขึ้นรถตรงประตูเอ๋ยแหว เมื่อเห็นสีหน้าพี่สาวเปลี่ยนไปเพราะเกมพลิก

"ใช่หนูก็เห็นว่าพี่น้ำจะชนะ แต่ใจงมนึกเอารอบสุดท้ายได้ละ" คนพูด
อมยิ้มล้อ

"ก็จะมีซักทีเรื่องเขี้ยวที่พี่แพ้ให้คุณย่า เพราะหนูนั้นแหละ ถ้าตอนนั้น
พี่ไม่เชื่อหนู พี่คงไม่ต้องมานั่งเครียดแบบนี้" ศีลดาถอนหายใจกับสิ่งที่เธอเพียง
มาตลอด

"อ้าว มาลงที่หนูจะงั้น ไปหาคุณย่าสิคะ" เจ้าตัวแผ่นหนัง ก่อนที่จะ
โตนทางเลขไปด้วย

ความรีบร้อนทำให้ศีลดาละเพร่าปัดกรงไม่สนา เสียงแกรกรากดัง
จากทรงอันหนึ่ง เจ้าตัวปุกปุยด้านในค่อยๆ เติ่นออกมา ดวงตาฟ้าใสเปล่ง
ประกายอย่างทนายมัน มันหันไปมองบรรดาเพื่อน ๆ ที่พากันส่งเสียงดังระงม
เจ้าขนปุยเดินไปยังกรงข้างของเพื่อนและค่อยๆ ยกประตูกรงขึ้นเล็กน้อยเหมือน
ที่เคยทำที่บ้าน แค่นั้นประตูก็เปิดออก

ศีลดาทำลังวุ่นวายเพราะมีลูกค้ารอจ่ายเงิน อีกคนก็รอส่งสุนัขให้ทาง
ร้านจัดการอาบน้ำ บางคนก็เดินเลือกสินค้า ทำให้บรรยากาศภายในร้านหึ่งเห็ดเฟ
ตุคิกคักและวุ่นวายในเวลาเดียวกัน แต่มีชายหนุ่มร่างลั่นทศนหนึ่งกำลังยืน
หลบมุมรออย่างสงบเสงี่ยม เขาอดทนรอให้ลูกค้าในร้านหมดก่อน ถึงกล้าเดิน

ไปทางหน้าร้านให้ศีลตามองเห็น

เจ้าของร้านสาวพียักหน้าเป็นเชิงอวดสวย สุกจนจึงรีบปรีเข้าไปเสนอสินค้าตัวใหม่กับเธอทันที ก่อนที่ระเบิดจะลงหากซักช้าไม่กี่นาที

“คุณน้ำครับ ไปรโมชั่นอาหารสุดหรูใหม่ครับ ตัวนี้มาเข้าจากออสเตรเลียเลยนะครับ มีรสเกาะ รสจิงโจ้ รสแซลมอนครับ” คนพูดสุดทลายใจเข้าลึก ๆ มองไปที่ปฏิกิริยาของสาวสวย ลาคมแค่ขี้นจันขึ้นชื่อ เซลล์ทั้งบริษัทต่างขยาดจนไม่มีใครยอมมา แต่ปี ๆ หนึ่งร้านพีทเลิฟสั่งสินค้าจากบริษัทไม่น้อย แถมการเงินยังจัดเข้าขั้นดีมาก ผู้จัดการจึงไม่อยากปล่อยให้หลุดมือ เขาจึงต้องมายืนอยู่ตรงนี้ เพราะเซลล์อาวุโสต่างล่าหน้ากันยกแถม

“ไปรโมชั่นแล้วเธอ ทำไมยังแพงกว่าอีกเจ้าล่ะ ยี่ห้ออื่นเขานำเข้าจากอเมริกาเลยนะ”

“วัตถุดิบมันต่างกันครับคุณน้ำ อันนี้คัดสรรระดับพรีเมียมเลยนะครับ บำรุงชน กระดูก ระบบย่อย กล้ามเนื้อ แถมยังเพิ่มภูมิคุ้มกันให้กับสุนัขอีกนะครับ”

“อีกยี่ห้อที่บำรุงเหมือนกันอย่างที่คุณว่ามาทั้งหมดนั้นแหละ ฉันดูแลรักษาหมาแพงไป ขายที่นี้ไม่ได้หรอก แต่ถ้าถูกลงให้พอๆ กับอีกเจ้าหนึ่งก็ว่าไปอย่าง ของใหม่ ๆ แปลก ๆ ลูกค้าหยาบยาก ยิ่งราคาแพงโคตร คนซื้อก็ยังเหวี่ยงแค่กลุ่มเล็ก ๆ”

“ครับ” เซลล์แมนหนุ่มรับคำหน้าซีด ไม่กล้าสบตาใดๆ ของศีลตา ได้แต่พียักหน้าหงิกหงักไม่กล้าเถียง ขึ้นเถียงเดียวได้โดนตี ผู้จัดการของเขาโดนทุบหัวธามาแล้ว ถึงกับไม่ยอมมาที่ร้านพีทเลิฟอีกเลย แต่ก็สั่งให้ลูกน้องอย่างเขาเสนอหน้าให้โดนตำเป็นระยะๆ เพื่อแลกกับออเดอร์ดีดลใหญ่

“ตกลงลดได้มั๊ย” หญิงสาววัยใกล้เลขสามตามเตี้ยงุ้มขึ้นอีกนิด

“ราคานี้ไปรโมชั่นแล้วครับ”

“จันไว้ก่อนแล้วกัน ยังไม่สั่ง ไว้มีไปรโมชั่นใหม่ค่อยเอามาเสนออีกที”

ศีลตาเก็บใบเสนอราคาไว้ในแฟ้ม ไม่สนใจลืมน้ำเจียนสติของเซลล์

เลยสักนิด เซลล์ทงุ่มงอบใหม่ได้แค่หยักหน้าน้อยๆ และยกมือไหว้ลากลับ ไม่มี
สักนิดที่จะคือเหมือนเจ้าอื่น เพราะทำอย่างนั้น เขาอาจเจอฤทธิ์เดชของ
ศีลเอาได้ง่ายๆ ยิ่งวันนี้ศินดาไม่อยู่คอยเบรคศีลลาค้วยแล้ว การเจออิทธิฤทธิ์
แบบเต็มๆ โดยไม่มีโล่ป้องกัน นับเป็นเสี่ยงอันตรายต่อสุขภาพจิตของเขาไม่น้อย

เซลล์คนแรกเดินออกไปไม่ทันไร เซลล์คนใหม่ก็เข้ามา ศีลลาค้วยทงุ่ม
เพราะเน็ตเซลล์ไว้หลายบริษัท แต่มีคนแผนตรงที่ศินดาถูกเรียกตัวไปบ้านสวน
กะทันหัน เธอคุยกับเซลล์อีกบริษัทได้ไม่เท่าไร ก็เริ่มได้ยินเสียงดังผิดปกติ
จากสำนักงาน

"บัวขึ้นไปดูข้างบนทันที ทำไมเสียงดังจัง" เธอหันไปส่ง เด็กสาววิ่งขึ้น
ไปได้ไม่นาน ก็วิ่งหน้าตื่นลงมารายงานสถานการณ์ด้านบน

"แมวหลุดคะคุณน้ำ ข้างบนอะเหะไปหมดเลย"

"หา" เจ้าตัวทงุ่มงอบ ก่อหน้าไปหาเซลล์ผู้สันทน

"คุณกลับไปก่อนนะ วันนี้ฉันไม่สะดวก ขอโทษจริง ๆ ทั้งนามบัตรไว้
แล้วกัน ฉันจะติดต่อกลับไป แต่ตอนนี้ฉันขอตัวก่อน ไปจิกโก โกแกะ ฉันไม่น่า
ให้พวกแกตามมาเลย คูสิ ข้างบนวนวายกันไปหมดแล้ว" หญิงสาวรีบขึ้นไป
สำนักงาน ดองดูบวิ่งตามไปทันที

"คุณน้ำให้บัวช่วยมัยคะ"

"ไม่ต้อง เธออยู่ดูร้านข้างล่างนั่นแหละ ข้างบนฉันจัดการเอง"

ร่างเพรียววิ่งขึ้นไปสำนักงาน ก่อนจะชะงักกับภาพที่เห็น จิก โกกับโกแกะ
ที่ตามขึ้นมาเท่าสิ่งอื่น เมื่อเห็นศัตรูต่างสายพันธุ์หลายตัวกำลังเดินวนยาค
อยู่กลางห้อง ส่วนพวกสายพันธุ์เดียวกันก็ได้แต่แห่อยู่ในกรง ศีลลารับเข้าไป
ในห้องด้านในและกันเจ้าดองดูบไว้ด้านนอก เพราะไม่อยากให้พวกมันเข้ามา
พัวพันกับแมวของลูกค้า

"ห้องทำงานของฉัน!" ศีลลาร้องเสียงหลง ชวดแซมพูทกระเนระนา

ผ้าขนหนูที่พับไว้อย่างเรียบร้อยและเพะไม่มีชิ้นดี แถมกระดามัวเงีเก็บอยู่ในตะกร้าห่วยยังถูกพวกมันซัดซะกระจุยกระจายเต็มห้อง

"เจ้านายชา เจ้านายชา" นกแก้วตัวเขียวบินมาเกาะไหล่ศิลาทันทีที่เธอเข้าไปในห้อง

"เพอร์บี้!" หญิงสาวอุทาน นึกขึ้นได้ว่าเธอปล่อยเจ้านกแก้วหลุดมากไว้
"ใกล้เจ้าตัวดี กลับละสิ"

ศิลาอึ่มบาง ลูบหัวมันเบาๆ ก่อนจะพามันไปฝากไว้เจ้าตูบด้านนอก นกแก้วตัวเขียวบินไปบินมาระหว่างจิกโก่กับโก่แก่ ที่เอาแต่สะท่ายประตูกะจก และทำเสียงดังเพราะอยากเข้าไปช่วยเจ้านาย

ดวงตาคนทรมองไปยังพวกเสื้อตัวน้อยอย่างหมยมัน แล้วเริ่มจัดการพวกมันทีละตัว เธอเลือกจับตัวที่ฤทธิ์น้อยก่อน แมวเหมียวถูกจับเข้าทรงไปหลายตัว เหลือก็แค่แมวเปอร์เซียหกตัวที่ร้ายกาจกว่าใครเพื่อน พวกมันทั้งขู่ทั้งตะปบ ศีที่เธอมือไวจึงไม่โดนทรงเล็บคมๆ นั้น

"แมวใครเนีย เลี้ยงยังงี้ถึงได้ฤทธิ์มากเอาแต่ใจแบบนี้"

โดยปกติเธอจะไม่รับแมวสักเท่าไร เพราะการจัดการแมวพื้นยากกว่าสุนัข พวกมันไม่ชอบน้ำและมีทรงเล็บที่คมกริบ หากจับไม่ถูกวิธี ไม่ระวังหรือเจอตัวฤทธิ์เยอะแล้วละก็ วันนั้นข้างคงได้เลือดกันบ้าง ดังนั้นก่อนจะรับแมว เธอต้องคุยกับลูกค้าให้เข้าใจเสียก่อน แต่บังเอิญหรือโชคร้ายที่คนรับกลับเป็นเด็กในร้านที่ไม่รู้เรื่องราวอะไร พอเธอจะลงไปตามไล่ เจ้าของก็ฉันทายไปซะแล้ว ไทโรไปก็ไม่รับสาย

ศิลาอึ่มเฝ้าเฝ้าเฝ้าวิธจัดการเจ้าแก๊งแมวตัวเลบ เพียงไม่นาน โบทันาคมหวานก็เริ่มอึ่มออก หญิงสาวเดินไปหยิบถุงมือมาใส่และพันด้วยผ้าหนาเต็มแขน เธอเดินไปเผชิญหน้ากับเจ้าแมวเหมียวจอมเหี้ยวอีกครั้งอย่างมั่นใจ เมื่อคมเขี้ยวและทรงเล็บของพวกมันทำอะไรเธอไม่ได้ การจับพวกเสื้อตัวเล็กจอมเลบจึงไม่ใช่ปัญหาสำหรับเธอ ยกเว้นเจ้าตัวสุดท้ายที่ฤทธิ์มากที่สุด

"แล้ว ๆ ๆ...ท่งว" แมวเปอร์เซียสีขาวขนฟูร้องขู่ศัลลาลัน โท่งคัว ขนตั้งชัน ทางเล็บสั่งทำสู้กับศัตรูตัวโตตรงหน้า ดวงตาคมโตของศัลลาลาววับ และแค้นยี้ม ก่อนจัดแจงตรวจดูอุปกรณ์ป้องกันตัวอีกครั้ง

"เฮอะ แก่กับฉันมาลองกันซักคั้ง"

จิก โท่กับโท่แก่ท่งวและไม่ว่าความพยายามที่จะเข้าไปด้านใน เขาแก้วหูตมากบินไปบินมาแบบสั้น ๆ กับภาพการต่อสู้อะหว่างเจ้านายกับเจ้าแมวสุดน่ารักที่แสดงฤทธิ์สุดเดช แต่สุดท้ายเจ้านายของพวกเขา มันก็เอาชนะมันจนได้

"เฮ้อ! เสรีซะที" คนพูดแกะผ้ากับถุงมือออก ตามองแมวเปอร์เซียจอมแสบที่จ้องเขมอตาไม่กะพริบอยู่ในกรง สภาพมันยับเยินไม่เหมือนแมวที่เพิ่งทำหริตเม้นท์ ขนงางามของมันยุ่งเหยิงและแพ่งหาย ไปบางที่

"แมวอะไรร้ายจริง ๆ ไม่เกิดเป็นเสือให้มันรู้แล้วรู้รอดไปเลยละ ยังมีหน้ามาจ้องอีก ไม่ต้องมาจ้องฉันหรอก รับรองว่าเราจะไม่เจอกันอีก เพราะฉันจะไม่รับพวกแกเข้าร้านฉันอีกแล้ว" ศัลลาลัน ก่อนจะคาโศเหมือนเพิ่งนึกอะไรขึ้นได้

"ซาเย็น! หญิงสาวหันไปมองกรงพิเศษ ก่อนจะเบาใจที่เห็นแมวพิการสุดที่รักนอนอยู่ในกรงและกำลังมองมาที่เธอ ศัลลาลาเดินไปยังกรงนั้นและเปิดออก แมวเหมียวพิการถูกอุ้มอย่างเบามือ

"ทลัวรีเปล่า ไม่ต้องกลัวนะ เตียวเจ้าพวกนั้นหนีไปแล้ว" เธออุบหัวมันเบา ๆ โห่เด็กถึงใบหน้าหล่อเหลาของเจ้าของของมัน

"คุณน้าคะ มีลูกค้ำมารับแมวค่ะ อู๊ย! หน้าคุณน้า" บัวไม่กล้าพูดต่อได้แค่มองรอยเล็บบนเท้าของเจ้านายที่มีเลือดซึมอยู่นิด ๆ

"ฉันไม่เป็นอะไรมากหรอก ว่าแต่แมวตัวไหนละ"

"แมวเปอร์เซียสีขาวทกคัวคะ"

"เจ้าของเขิงเจ้าเสือแถบนี้เอง สีเหมือนกัน ทั้งทำงานฉันจะได้ปลอดภัยซะที บัวช่วยฉันยกกรงตีฟาดลงไป" เธอสั่ง ขณะเอาซาเย็นไปไว้ในกรงตาม

เดิม ส่วนตัวเธอนี้แยกทรงอีกอันตามลงไป เพอร์รี่รับบินมาเกาะไหล่เจ้านาย
สองคู่บยังเท่าเสียงดังไล่แมวไม่หยุด

“เรียบได้แล้วนำจิกโก่ โก่แก่ แสบแก้วหู” ทว่าเจ้าสองล้วยอมฟังเสียง
ที่โชน แมวในทรงก็ไม่ยอมเหมือนกัน จ้องจะตะปบใส่สุนัขเธอชนิดไม่มีใครยอม
ใคร เว้นแต่เจ้าตัวหัวใจที่ยังหมดแรงเพราะสู้กับศิลา

ตัวอย่าง

ตอนที่ 2

สาวสวยหน้าเจ้าเสน่ห์ เมื่อเห็นสภาพของคิตลาที่ยกแมวของทาเมสวี่
ลงมาด้วยลิ้นน้ำออกบุญไม่รับ ว่าสูงสามแวนคำยืนอยู่ข้างสาวสวยทอดแว่นออก
สายตามกวาดเพียงแวบเดียวก็เห็นความผิดปกติบางอย่างบนตัวแมวตัวโปรด
“พอร์ช!” เสียงอุทานของลูกค้าทำให้คิตลารู้ทันแล้วว่าเรื่องคงไม่จบง่ายๆ
ส่วนบ๊วมันกำลังยืนตะลึงในความกลัวของทาเมสวี่

อาการของบ๊วแตกต่างจากอาการของคิตลาอย่างสิ้นเชิง สาวคาคุม
ตกใจเมื่อเห็นใบหน้าลูกค้าหนุ่มซัดๆ ก่อนจะหันไปทางอื่น เพื่อเก็บอารมณ์บ้าง
อย่าง ขณะนั้นเองคิตลาก็สะดุ้ง เพราะจู่ๆ ลูกค้านั้นก็ดึงทรงไนมือเธอไป
โดยไม่บอกกล่าวสักนิด คือเขมือบของคิตลาขมวดเข้าหากันทันที มองมือที่ดึง
ทรงไนมือเธอด้วยความโมโห ทว่าอีกฝ่ายหาได้สนใจ เขาเปิดทรงไนมือ
สุดที่รัก มากอดปลอบทราตรกับไม่ได้เห็นมันมาแรมปี

ราเมศวรีใจหายทันทีที่เห็นชนอันสวยงามของเจ้าพอร์ชหายไปหลาย
กระจุก

"นี่มันอะไร ทำไมแมวผมถึงเป็นแบบนี้" เขาขึ้นเสียงไล่เธอทันที คีตลา
ก็ตพันแน่น แต่ก็รู้ว่าคนนั้นก็มีผิด จึงทักหน้ารับผิดชอบแต่โดยดี

"ฉันขอโทษค่ะ ฉันไม่ได้ตั้งใจให้เป็นแบบนี้"

"คุณพูดแบบนี้แสดงว่าจะไม่รับผิดชอบ"

"ฉันยังไม่ได้พูดซักคำนะค่ะว่าจะไม่รับผิดชอบ" คีตลาพยายามอดกลั้น
ให้มากที่สุด

"ถ้าฉันคุณจะชดใช้ยังไม่วินิจฉัย" น้ำเสียงถามกึ่งเยาะ คล้ายไม่เชื่อคำพูด
อีกฝ่าย

"ขึ้นอยู่กับว่าคุณจะให้ฉันชดใช้ยังไม่วินิจฉัย" ราเมศวรีได้ฟัง ก็แค้นอึดอย่าง
สูงทุกชนิด ๆ ทำให้ลารจุตเห็ดคลำเกือบคนละแฉก

"ผมต้องการให้ชดเชยของแมวผมกลับมาเหมือนเดิม คุณทำได้มั๊ยล่ะ"

"นี่คุณ" คีตลาทำทรมันแน่น อยากจะชกหน้าอีกฝ่ายให้สาแก่ใจ แต่ก็
ทำได้เพียงในความคิดเท่านั้น

"ผมต้องการคุยกับเจ้าของร้าน"

"อันนี้แหละค่ะ เจ้าของร้าน" ร่างสูงทำทหน้าคล้ายไม่เชื่อ ช่างไร้ฝีมือ
ตรงหน้าล่ะหรือเจ้าของร้าน เขากวาดตามองตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า เพื่อเช็ชต์
กับทางเทงยีนดีชีดชาด ๆ ทั้งเนื้อทั้งตัวมีเครื่องประดับเพียงชิ้นเดียว คือเข็มขัด
หนังล่าห์รับใส่เครื่องมือคัตชันลูนซ์

"ทีดี ผมอยากให้คุณรับผิดชอบโดยการปิดโฆษณาบูมมิ่ง ผมไม่อยากจะ
แมวของคนอื่นต้องมีชะตากรรมเดียวกับเจ้าพอร์ช ผมสงสัยว่าทั้งเจ้าของและ
สัตว์เลี้ยง"

"นี่คือสิ่งที่คุณต้องการงั้นเหรอคะ"

"ใช่"

"ฉันคงทำให้ไม่ได้ละ เสียใจด้วย"

"ผมที่ว่าอยู่แล้ว คนที่ได้รับความรับผิดชอบ จะรับผิดชอบอะไรได้"

"ทำไมคะ กลับเถอะคะ เรื่องนี้ด ๆ หน่อย ๆ เอง" ไอรินหวังว่าราเมศร์จะฟังเธอบ้าง แต่เธอก็ต้องผิดหวังเพราะเขาไม่สนใจสิ่งที่เธอพูดเลยสักนิด

คิดลาสุดลมหายใจเข้าลึก ๆ "ฉันขอโทษสำหรับสิ่งที่เกิดขึ้น ขออภัยว่าไม่ได้ตั้งใจจริง ๆ ค่ะ ฉันทำแบบคุณอย่างระมัดระวังที่สุดแล้ว"

"ความรับผิดชอบของเจ้าของร้านมีแค่นี้หรือ" คนฟังก็ตพื้นแน่น

"ฉันจะจ่ายเงินค่าทำขวัญให้"

"ผมไม่ได้ร่อนเงิน" ราเมศร์พูดจบก็หยิบเงินออกมาวางถึงสามพันบาท

"ค่าอาบนํ้าแมวของผม"

"เสียวะคะ" ร่างสูงชะงักเท่าตามเสียงเรียก

"เอาเงินของคุณกลับไปเถอะ ถือว่าเป็นค่าชดเชยที่ฉันทำแมวของคุณจนแหว่ง" ราเมศร์ยิ้มมุมปากคล้ายกับได้รับชัยชนะ แต่ก็หน้าบึ้งทันทีที่ได้ยินประโยคถัดมา

"ฉันเพิ่งมีหมาตัวเมียที่ไม่มีคามผิด เพราะความผิดมันอยู่ที่เจ้าของที่เลี้ยงมันไม่ดี ให้อมันกลายเป็นแมวสุร้าย เจ้าปัญญา เอาแค่ใจ ทำลายข้าวของ"

"คุณกล้าพูดแบบนั้นกับลูกค้าได้ยังไง!" ราเมศร์โกรธหน้าแดง ทว่าไอรินกลับหันหน้าไปแอบยิ้มทางอื่น ชอบใจที่คิดลาพูดในสิ่งที่อยู่ในใจเธอมานาน

"ด้วยความหวังดีจากคนที่ไม่มีฝีมือพอจะตัดสินให้แมวคุณ คุณต้องดูแลแมวของคุณให้ดี สิ่งตอนพวกมันโง่มา ๆ อย่าให้พวกมันคิดนินย้อโก้งเท่งเหมือนเจ้าของ ลูปนะคะ เอาเป็นว่าแมวของคุณเป็นแมวอันดีราคาห้าหมื่นบาทไป"

"คุณอย่ามาใส่ร้ายแมวผม คุณผิดก็ควรรับผิดชอบ ไม่ใช่โทษแมวที่มันพูดไม่ได้" คิดลายิ้มอย่างมีนัย หยิบมือถือของเธอลอกมาและโชว์ภาพที่ติดกับ

กตัญญูจงจรปิดให้อีกฝ่ายดู

"แมวพูดไม่ได้ แต่สภาพในกตัญญูจงจรปิดคงยืนยันคำพูดฉันได้" ว่าฉันพูดจริง ร้านของฉันคือ กตัญญูจงจรปิดอยู่หลายจุด ในห้องอาบน้ำฝาดคนด้วย เพื่อเกิดกรณีแบบคุณลูกค้าไงคะ"

คราวนี้ราเมศวร์เป็นฝ่ายพูด ไม่ออกบ้าง เมื่อเห็นว่าแท้จริงแล้วแมวสุดที่รักทำอะไรลงไป เห็นชัดว่าร่องรอยตามคันแขนและหน้าของศีลดาเกิดจากฝีมือพอร์ช ชายหนุ่มแอบชำเลื่องมองรอยเล็บบนแก้มเนียนของอีกฝ่าย เขามองเจ้าขนปุยในวงแขนอย่างไม่รู้จะลงโทษมันยังงี้ดี สุดท้ายก็ตัดสินใจขยับเส้นเห็นอีกสองพันบาทวางไว้ที่เคาน์เตอร์

"คำทำผิดของคุณ ถ้าไม่พออีกโทรมา มีเบอร์อยู่แล้วใช่ไหม"

"ไม่ต้องค่ะ ฉันมีเงินพอรักษาตัวเอง" ราเมศวร์ไม่สนใจและไม่ขยับเส้นคืน ร่างสูงอ้อมแมวตัวคันเหตุเดินลุ่ม ๆ ออกจากร้านเพราะเสียหน้า

"เทนี่คะ รอฉันด้วยสิคะ" ไอรินนำแมวอีกตัว ตัวใส่ในรถเข็นคันใหญ่และรีบเดินตามออกไป ร่างสูงเดินไปได้สักก้าวแล้วหันกลับมามองร้านเห็นเลิฟด้วยสีหน้าบึ้งตึง

"ทำไมฉันต้องมาเจอผู้หญิงร้ายกาจคนนี้ ในวันแห่งความรักด้วย"

ศนิดาขับรถมาถึงบ้านทรงไทยริมแม่น้ำย่านนนทบุรีในช่วงบ่าย เธอเดินขึ้นไปบนบ้านไม้สองชั้นที่ถูกปรับแต่งให้ทันสมัย โดยก่อปูนชั้นล่างเผื่อน้ำท่วม ส่วนด้านบนยังคงไม้สักตามแบบเดิม แต่เห็นกระจกติดแอร์ให้เหมาะกับอากาศในปัจจุบัน เห็นที่บริเวณรั้วบ้านเกือบไร่แต่ก็ดูไม่กว้างนัก เมื่อเจ้าของให้คนมาลงต้นไม้ดอกไม้เดิมไปหมด

เจ้าของบ้านเป็นหญิงชราวัยเจ็ดสิบกว่าที่ยังแข็งแรง แม้รูปร่างจะอวบท้วมและผมขาวโพลนไปทั้งศีรษะ หญิงคนนี้เป็นคุณนายศจี เศรษฐีที่ดินย่านปากเกร็ดที่ยังถือครองที่ดินที่บรรพบุรุษมอบให้เป็นอย่างดี และเห็นพูนขึ้นทุก

วันๆ

"นั่นเสียงรตโคร แม่คำดี หล่อนไปสุโขทัย ใช้หลานอันรีเปล่า" ทหญิงชรา
ทูลสั่งสาวใหญ่้วยลีลิลลิลว่า เธอเดินไปสุโขทัยแล้วหันมาบอกอ้อมๆ

"คุณทูลมาค่ะ"

"จริงเทรอ" คนหน้าสุโขทัยก็มก้าง

"งั้นหล่อนไปยกของว่างมาให้หลานอันรีเปล่า น้ำมะตูมมะ แม่ทูลชอบ
น้ำมะตูม ส่วนแม่หัวคือ รายนั่นชอบน้ำตะโคร" คำดีอ้อมน้อยๆ กับนิลยเจ้านาย
ปากท่านบ่นว่าศีลดาแทบทุกวัน ทว่าท่านไม่เคยลืมน้ำหลานท่านชอบอะไร ไม่
ชอบอะไร

"คุณย่า"

ศนิดาเดินเข้ามาเรียกทหญิงสูงวัยเสียงหวานและก้มลงกราบที่คัก ทหญิง
ชราเขยคางหลานสาวด้วยความเอ็นดู แก้มนวลเนียนระเรื่อไปด้วยเลือดฝาด
สีหน้าม่งโสรอบคาวไม่มีรอยหมองคล้ำ แสดงว่าแม่หลานสาวคนใดไม่ได้ใช้งาน
หนักมาก มาย

"ถ้าฉันไม่ตาม หล่อนก็คงไม่มาสินะ" ท่านล่อว่า

"ใช่ คุณย่าชา ที่ร้านยุ่งมากจริง ๆ ค่ะ อีกอย่างทูลก็กำลังทำเรื่องเรียน
ต่อด้วย แต่ทูลก็คิดถึงคุณย่าตลอดนะ ค่ะ ตั้งใจว่าจัดการงานเสร็จแล้ว ก็จะมาหา
พร้อมพี่น้ำ"

"อี อย่างพี่สาวหล่อนนะเทรอจะมา รายนั่นคงต้องให้ฉันนอนแช่อยู่
โรงพยาบาลก่อน ถึงจะมาได้" คนพูดสะบัดหน้าไปทางอื่นราวกับน้อยใจ ศนิดา
อมยิ้มกับอาการของทหญิงชรา

"พี่น้ำบอกจะมาหาคุณย่าจริง ๆ ค่ะ บอกว่าคิดถึงเสียงบ่นของคุณย่า
ไต่ย่นว่าเทงาทุ แล้ววันนี่คงหายเทงาแล้ว ใช่มั้ยคะคุณย่า" คนฟังช่อนยิ้มและ
ป็นหน้าสุล่อไป

"ไม่ต้องมาแท้ตัวให้พี่หล่อนเทรอกยะ แล้ววันนี่จะอยู่ค้ำกับยารีเปล่า

หรือจะรีบกลับเพราะเบื่อกับอยู่กับคนแก่อย่างฉัน”

“คำงัดคะ นานๆ ทีจะได้เจองานมาอยู่กับคุณย่า”

“เหนื่อยนักก็ไม่ต้องทำ ร้านหมาแมวอะไรนั่น เพื่อนหนึ่งจะได้ชักที่สวดสั เทเหนื่อยเปล่าๆ ไหมมือแม่ที่สาวทล่อนเป็นคนเปิด ก็ให้เขาไปทำเอง อวดสันัก นึกทีไรเป็นได้ไม่กี่ทุกที งานอื่นที่สบายๆ มีให้เลือกทำสิ่งเยอะ คั้นไปเลือกอาบนํ้าคัดชนหมา ทั้งเหนื่อยทั้งสกปรก”

“ที่พี่น้ำเขาชอบของเขาแบบนั้นนี่ละ รายได้ก็ดีด้วย พี่น้ำคัดเก่ง ลูกค้ามาไม่ได้ขาด”

“แล้วมันคุ้มกับค่าเหนื่อยมัยละ ที่ทางฉันมีออกเยอะ แต่เก็บค่าเช่าที่ก็พอแล้ว” ศนิดายิ้มตอบเพราะต่อให้มีเหตุผลแค่ไหน ตัวคุณย่าไม่ฟัง พูดอย่างไรก็ไม่มีประโยชน์

“ว่าแต่ที่สาวทล่อน มีแววจะคบใครบ้างรึยัง”

“ก็...มีบ้างค่ะ” ศนิดาพยายามสั่งสติให้มันกับคำถามล้าคัญที่เกี่ยวข้องพันถึงคู่ชีวิตของพี่สาว

“ใคร” คุณศุภตามทันควัน จ้องทล่อนสาวเซมิง

“เจ้าของร้านไก่ลัดๆ ร้านพี่น้ำนี่ละค่ะ” ทล่อนสาวคัดลั่นใจเลือกบุคคลที่มีเปอร์เซ็นต์สูงที่สุดก่อน ส่วนจะได้หรือไม่ได้มันค่อยว่ากันทีหลัง อย่างน้อยก็คงจะประวิงเวลาให้พี่สาวเธอได้บ้างไม่มากก็น้อย

“บอกมาให้ละเอียดหน่อยได้มัย ผู้ชายคนนั้นชื่ออะไร เป็นใครมาจากไหน คนไทยรึเปล่า แล้วเริ่มคบกันตั้งแต่เมื่อไหร่ นานรึยัง ความสัมพันธ์ก็คบหน้าไปถึงไหน” ทล่อนสาวตามเป็นชุดด้วยความอยากรู้

“ทล่อนก็ไม่ทราบอะไรมาทล่อนค่ะ รู้แค่ว่าเขาเป็นเจ้าของร้านอินเตอร์เน็ตในหมู่บ้าน”

“อะไรนะ! เจ้าของร้านอินเตอร์เน็ต ที่ทล่อนคิดอะไรอยู่ เด็กเจ้าของร้านอินเตอร์เน็ตไหนคือเด็กเก๋จกอังกฤษ” คุณศุภจ้องตามเฉียงแหลม

"คุณอย่าอย่าเพิ่งคิดอะไรไปไกลเลยล่ะ ที่นี่ยังไม่ได้พบกับพี่เชลนะคะ แต่แอบมองเฉยๆ"

คุณศุภจิตอยู่โล่งอกแต่ก็ยังไม่วางใจ

"พี่ท่อนนะ ชอบทำอะไรช่วงฉันไปทุกอย่าง ให้ทำอย่างนี้ก็จะไปทำอย่างนั้น เลือกของเทรคเอให้ ก็อยากจะไปคว้าของเทรคซี"

'โอ้! พี่เชลถูกจัดเป็นของเทรคซีไปแล้ว'

"ผู้ชายคนนั้นหน้าตาดีมากเทรคโอ พี่ท่อนถึงได้ยอมเปิดใจ"

"ก็ทำนองนั้นล่ะนะ นิสัยก็ดีด้วย" สนิดาบอกตามความจริง

"ท่อนมีรูปผู้ชายคนนั้นให้ฉันดูมัย"

"ไม่มีละ" สนิดาปฏิเสธทันทีและอธิบายต่อ เมื่อเห็นสายตาจับผิดจากผู้เป็นย่า

"ที่น้ำกับพี่เชลยังไม่ได้คบกันนี่ละ ไว้ถ้าทั้งสองคนพัฒนาความสัมพันธ์ไปมากกว่านี้ หนูจะรีบบอกคุณย่าเป็นคนแรกเลยล่ะ"

"ฉันไม่อยากได้หลานเขยเป็นเจ้าของร้านอินเตอร์เน็ต เอาอย่างนั้นแม่หนู ท่อนช่วยฉันหน่อย"

"ช่วยยังไงล่ะ"

"ก็อย่าให้รักกัน ทำให้เข้าใจผิดเหมือนในละครทีวีนะ"

"ทำอย่างนั้นมันไม่ดีนะละ ทำให้คนอื่นเขาเข้าใจผิดกัน มันบาปล่ะ หนูไม่เอาด้วยหรอก กรรมติดจรวดนะละคุณย่า พระท่านเทศน์ให้ฟังอยู่บ่อยๆ คุณย่าก็นั่งฟังพร้อมกับหนู" สนิดาปฏิเสธด้วยเหตุผลที่คุณศุภจิตเถียงไม่ได้ ทำให้หญิงชราหันหน้าไปทางอื่น ทำท่าเหมือนนึกโดนขัดใจ

"แล้วนอกจากนายคนนี้ พี่ท่อนไม่มีคนอื่นเข้ามาเลยเทรคโอใช่" สนิดาอมยิ้ม

"ก็มีแค่คุณพ่อลูกชายเจ้าของโครงการหมู่บ้านละ แต่หนูว่าคนนี้ไม่มีลุ้น พี่น้ำเขยโน่นตลอด" คุณศุภจิตมวดคิ้ว

"ทำไมล่ะ เขารูปชั่วตัวคำเป็นเงาะหรือยังไง แม่ น้ำถึงไม่มอง"

"ตรงกันข้ามค่ะคุณย่า คุณเฮลหน้าตาดี แต่เขาเล่นจับตะตึงแค่แม่คำ
ยี่แฉกบ้าน คาสโนวาตัวพ่อเลยละค่ะ คุณย่าก็รู้พี่น้ำเกลียดคนเจ้าชู้" คุณศศิพยัก-
หน้าเข้าใจ

"ทีนี้ ฉันจะได้เตรียมหาว่าที่หลานเขยไว้ตั้งแต่ตอนนี้ ยังไงฉันก็ไม่ยอม
ให้พี่สาวหล่นไปค่ะ เจ้าช ของร้านอินเตอร์เน็ตมาแน่ๆ"

"คุณย่าคะ ความรักมันบังคับกันไม่ได้นะคะ"

"ฉันรู้ แต่จะให้ฉันนั่งมองหลานตัวเองไปคว่ำกรวดแทนเพชร ฉันทน
ไม่ได้หรอก"

จากผู้ขายเกรตซี ตอนนี้กลายเป็นเกรตไปซะแล้ว' ศนิศารู้สึกผิด
ขึ้นมาฉิวๆ ดูเหมือนว่าคำตอบของเธอจะไม่ได้ช่วยพี่สาวเลยสักนิด มีหน้าซ้ำ
กลับทำให้สถานการณ์แย่หนักไปกว่าเดิมเสียอีก

"น้ำมะตูม ขนมะละโกได้หัวกับข้าวโพดที่คุณหนูชอบค่ะ" ลำดัยยกอาหาร
ว่างเข้ามา สองย่าหลานจึงหยุดทลามาเกี่ยวกับผู้ชายของศีลดาไว้เพียงแค่แว่
นแค่ฉีกๆ แล้วทั้งสองต่างรู้ว่าเรื่องนี้มันยังไม่จบ เพียงแต่จะปะทุขึ้นมาอีก ครั้ง
เมื่อไหร่เท่านั้นเอง

ก่อนเกรตหรือผู้ชายเกรตซี ของคุณศศิกำลังเดินมารับแมวพิการที่ร้าน
เพ็ทเลฟ ร้างสูงสามารถทูนนักกีฬาหยุดยืนอยู่หน้าเคาน์เตอร์ ขณะที่เจ้าช ของร้าน
คนสวยกำลังเหม่อคิดอะไรบางอย่าง

"น้ำครับ" เขาหักเธอเสียงทุ้มถึงสองครั้ง ทหญิงสาวถึงรู้สึกตัว

"อ๊ย! พี่เขมาตั้งแต่เมื่อไหร่คะ" ท่าทางฉุนเฉียวของศีลดาทำให้ซาริด
ยืมเอ็นดู นานๆ ที่หอกเขาถึงได้เห็นมุมหลุดๆ ของศีลดา ปกติคนในหมู่บ้าน
จะเห็นเจ้าของร้านเพ็ทช็อปกันว่าลูกน้อง ไม่ก็ไล่เชลล์จนกระทั่งเจตกระเจิงยาม
อารมณ์ไม่ดี

"เมื่อครู่นี้เองครับ วันนี้มาอยู่ร้านคนเดียวเธอครับ ถึงได้ลงมา
นั่งหน้าเคาน์เตอร์ได้" เขาถามเพราะโดยปกติคนที่ประจำอยู่ตรงนั้นจะเป็นคนใด

"ค่ะ พอวันนี้ย้ายหนูถูกเรียกตัวด่วน น้ำเลยต้องมานั่งตรงนี้แทน"
คีตลาพูดไปหน้าแดงไป แถมไม่กล้าสบตาซาวิตตรงๆ เก๋ๆ ไชว์นั้ก ชายหนุ่ม
พยักหน้า ก่อนจะสังเกตเห็นบางอย่างบนใบหน้าเธอ

"หน้าไปไหนอะไรมาครับ"

"อ้อ เล็บแมวอะค่ะ แต่ไม่ต้องห่วงค่ะ ไม่ใช่ฝีมือซาเย็น รายนี้น่ารัก
เหมือนพี่เซธ รอแป๊บนะคะ เชิญน้ำไปอุ้มซาเย็นลงมาให้"

"ครับ"

คีตลารีบขึ้นไปอุ้มแมวที่พิการสองขาหลังลงมา ซาเย็นเชื่องกับเธอ
มาก ผิดกับแมวเปอร์เซียจอมแสบพวกนั้นเป็นไหนๆ ซาวิตรับซาเย็นมาและ
ยิ้มให้คีตลา เพื่อนบ้านที่รู้จักกันมากเกือบสองปีตั้งแต่ทาวนิธเปิด เห็นกันตั้งแต่
ตอนที่ร้านมีของไม่กี่อย่าง กระทั่งตอนนี้สินค้าเต็มร้าน จนต้องย้ายโซนอาบน้ำ
ผู้คนไปไว้ด้านบน

"น้ำไม่คิดขยายร้านเธอครับ เติบโตขึ้นเติบโตลงแบบนี้คงเหนื่อยน่าดู"
คนถูกถามกลับยิ้มเชิน เมื่อรู้สึกว่าเขาเป็นห่วงเธอเหมือนกัน

"นิสหน่อค่ะ ตอนซื้อน้ำก็ไม่คิดว่ากิจการจะมาไกลได้ถึงขนาดนี้
ตอนนี้ถ้าจะขยาย ก็คงต้องรอให้ร้านข้างๆ เจ๊งไปก่อน" ร่างสูงยิ้มกว้างกับคำพูด
ตรงๆ ของคีตลา แต่คงไม่ตีแผ่ถ้าเจ้าของร้านข้างๆ มาได้ยิน เขาพอรู้มาบ้าง
ว่าคีตลาไม่ถูกกับเพื่อนบ้านหลายคน เหตุเพราะพูดตรงแบบไม่สนหน้าอินทร์
หน้าพราหมณ์ ว่าเขากลั้มคิดตรงกันข้าม เขามองว่าผู้หญิงคนนี้แค่มีความเป็น
ตัวเองสูง พูดจาตรงไปตรงมา ไม่เสแสร้ง อาจจะฟังดูแรงไปบ้างในบางครั้ง แต่
ก็ยังดีกว่าพวกปากปรกปรายน้ำใจเชือดคอ

ทว่าคีตลาที่ยินยอมโหมหาริได้ไม่เท่าไร เพียงประตูที่สร้างขึ้นพร้อมกับ
เสียงเพลงปรี๊ดของคู่แข่งตัวใจร้อนนำพาความยุ่งยากอย่างคิพพร เจ้าของร้านซักรีดที่อยู่